ГЕОРГИ КАРАСЛАВОВ
ПИЛЕТО СЪС ЗЛАТНАТА ПЕРУШИНА

chitanka.info

И то беше пиле като всички пилета, само че имаше златожълта перушина. Децата припкаха около квачката, викаха го галено и му се любуваха.

— Златното пиленце! Ой, колко е хубаво! Кът-кът-кът! — мамеха го те с трошици и просени зрънца. Квачката се ежеше срещу тях и се мъчеше да ги пропъди. Но децата не го оставяха.

— Никъде няма такова пиле! — викаха те. — Това е най-хубавото пиле, най-красивото!

— Ох, ще го възгордеят, та сетне ще се чудя какво да го правя! — сърдеше се квачката.

Отначало пилето със златната перушина тичаше с другите пиленца, търсеше буболечици и зрънца, за да си напълни гушната, и никак не разбираше от хвалбите на децата. Но след две седмици навири човчица и започна да страни от братчетата и сестричетата си.

Когато квачката намереше някое червейче, тя къткаше, притискаше го и гледаше всички да си клъвнат по малко. Пилето със златната перушина се сърдеше:

— Малко ми даваш на мене!

— На всички по равно.

— Лошото даваш на мене!

— Кому каквото се падне.

— Аз искам на мене да даваш цял червей!

— На всички по равно ще давам! — отсичаше троснато квачката и тръгваше да им търси храна.

— Но аз съм със златна перушина! — тичаше след нея пилето.

— За мене всички сте еднакви! — отвръщаше квачката и продължаваше да дели по равно червейчетата и зрънцата.

Пилето със златната перушина се разсърди на майка си и започна да страни от нея.

— Не искам да ходя с такава майка! — оплака се то на едно петле. — Аз съм най-красивото пиле на света, а тя ми разказва, че сме й били еднакви. Как е възможно такова нещо!

— Кик-ки-ригууу! — изсмя му се петлето. — За пет пари ум в главата си нямаш, хей! — И като го клъвна по главата, изтича на бунището.

— Всички ми завиждат! — рече си пилето със златната перушина. — Дори и родната ми майка!

Оттогава то не искаше да погледне ни кокошките, ни петлите, ни пилетата. Ходеше само-самичко и все за красотата си мислеше. Квачката постоянно се тревожеше за него.

— Ох! — тичаше тя с настръхнали пера. — Пак се изгуби, поразеничето! Подлудиха го тези деца с постоянните си хвалби!…

А то се въвираше в тревите, спотайваше се, гледаше да го не намерят. Премаляла от умора и тревоги, квачката го съзираше и Започваше да го гълчи:

— Тук ела, немирнико, че ще хвръкнеш без време на някое високо дърво!

Но пилето със златната перушина още повече се надуваше, защото не разбираше, че тя иска да го предпази от ноктите на някой ястреб.

— Всичко мога да направя с такава перушина! — отвръщаше то гордо и хукваше да бяга.

Квачката го настигаше и започваше да го чука по вратлето:

— Тука стой, глупчо, че ще ти се развее перушината по полето!…

— Чи-чи-чи! — писукаше пилето със златната перушина. — Колко лоша, колко завистлива майка имам!

Един ден, когато квачката риеше, за да намери някое червейче, то се промъкна зад бунището и се скри в гъстите треви. Квачката хукна да го търси, обиколи целия двор, прегледа най-затулените кътчета, но никъде не можа да го намери. Пилето със златната перушина чуваше тревожните й викове и се хилеше:

— Все иска да съм около нея. Хем ми завижда, хем се гордее с мене! Но сега вече няма да се върна при нея, ще си ходя самичко.

„Дали пък не се е скрило в тревите зад бунището?“ — попита се най-сетне квачката и поведе пиленцата нататък… По пътя тя им намираше червейчета и буболечици, къткаше и ги съветваше:

— Все около мене вървете! И щом извикам, всички да се наврете под крилата ми. Инак някое може да пострада.

Пилето със златната перушина се ослуша.

— Идат, сега ще ме открият! — рече си то и се измъкна безшумно из тревите. Но още не беше се затичало и всички кокошки закрякаха и се разбягаха.

— Крррр! — извика тревожно квачката и хукна към треволяците.

Пиленцата я последваха, но не можаха да я настигнат. Те се препъваха, търкаляха се и пискаха от страх. Квачката цяла беше настръхнала и се спущаше ту напред, ту назад. Но очите й постоянно играеха нагоре. Тя зърна една сянка над срещните покриви и сърцето й замря.

— Ястреб! Ястреб! — викаше тревожно един червен петел, свит зад купчина съчки.

Пилето със златната перушина се смрази от страх.

— Чиф! Чиф! Чиф! — заплака то. — Оле-ле, майчице, отидох!

— Насам! Насам! — чу го квачката и сама хукна към него. — Бързайте! — подканяше другите пиленца. Но те се заплитаха из тревите и се търкаляха като малки пухкави топчици. Квачката ги молеше да бързат, гълчеше ги, стрелкаше се ту насам, ту нататък. Не знаеше къде ще връхлети проклетият ястреб. А той се виеше ниско и очите му играеха около бунището. Зърна пилето със златната перушина, направи остър завой и полетя към него. Квачката прекоси тревите и се хвърли към рожбата си. Но ястребът изпревари. Ноктите му сграбчиха жълтата топчица и я понесоха нагоре…

— Ах, бедното ми пиле! — изплака квачката. — Погубиха го хорските хвалби!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.